

Ett

Jag har älskat tre män. Tobias var den förste. Han gav mig Gud. Den andre, Christer, gav mig kärlek. Och ett barn han aldrig ville veta av.

Den tredje mannen heter Bengt. Han kom med döden.

JAG SITTER EN stund med pennan mot papperet innan det kommer fler ord. Fåglar skränar och jag vänder mig ett kvarts varv, tittar ut genom hotellfönstret, ner på träden i parken. Tre män, tänker jag och biter i blyertspennan. När jag gick i skolan var det några som alltid fick kvarsittning för att de inte kunde låta bli att tugga på sina pennor. De åt upp flera stycken per termin. Det var äckligt att se de där fuktiga, söndertuggade blyertsstumparna, som fröken höll upp som varnande exempel. Ibland stack de in pennstumparna i näsan, lät dem hänga där och gjorde sig lustiga. Innan de fortsatte tugga på dem.

Jag slår pennan försiktigt mot tänderna medan jag funderar. En djup suck innan jag fortsätter.

JAG VAR PÅ sjukhuset med mor den dagen jag mötte Christer. Beskedet kom per brev några dagar tidigare. Mor hade fått en stillsam form av cancer. Jo, det stod så. Jag visste inte att cancer kunde vara stillsam, jag trodde att den rev och slet i människor, trasade sönder dem med sina kräftklor och dödade.

Knappast dödlig, stod det i brevet. Men så var det förstås inte. Mor dog ett par år senare. De tog nya prover den där dagen. Då när jag mötte Christer. Han såg mig inte. Inte förän långt senare. Nästan två år senare. Men jag såg honom och drömde om honom, längtade och önskade. Fast jag vågade aldrig tro.

Inte han. Inte han och jag. Jag var orolig för mor. Och rädd. Rädd för min egen skull. Vad skulle hända om hon dog? Vad skulle hända med mig? Mor var tyst och eftergiven, vågade inte sätta sig upp mot läkarna. Vågade inte fråga när det var något hon undrade över.

Ofta vände de sig till mig i stället. Jag tyckte inte om det, jag vände bort ansiktet och ville inte se på dem. Hon var ju min mor, hon var den som skulle beskydda och vara stark. Jag klarade inte av att vara den förnuftiga och rationella, den som nickade och förstod när läkarna berättade om cancer som kom och gick. Flöt omkring i systemet. Stillsam, knappast dödlig.

Hon hade inte ont. Men hon var trött och utan kraft. När vi var hemma gick hon ofta och lade sig på sängen i fars och hennes sovrum.

– Jag vilar mig ett tag, sade hon och ställde innetofflorna vid sidan om sängen och lade en filt över benen.

När jag var barn avskydde jag att mor gick och lade sig ibland på eftermiddagarna för att sova. Vila middag, kallade hon det. Då måste vi vara tysta, Rolf, Anita och jag. Jag var

äldst, jag var den som skulle hålla ordning, se till att lekarna var tysta och lugna. Ofta stod jag utanför dörren till mors och fars sovrum och väntade på att hon skulle vakna.

Huset hade inget liv när hon sov. Och Rolf och Anita kunde inte vara tysta. Men det var först när jag skällde på dem som mor vaknade och beklagade sig.

Du som är äldst borde veta bättre, sade hon. Unnar du mig inte en stunds vila?

JAG LÄGGER IFRÅN mig pennan igen, reser mig och sträcker armarna över huvudet. Jag lyssnar ut mot korridoren. Ibland hörs ljud från de andra gästerna, röster, skrik, kanske när någon är missnöjd, men inte i dag, inte nu. Jag tittar ner på papperet. Min handstil är gnetig och ovillig, och handen har redan börjat värka av den ovana känslan i att hålla om en penna. Jag skulle kunna lägga mig på sängen en stund och vila, riva sönder papperet och kasta bort pennan. Medan jag funderar går jag en runda i rummet: bort till dörren, till höger om den en garderob, där jag hängt in de få kläder jag har med mig hit, sedan sängen och en hurts, och en fåtölj som snurrar om man vill. Längst ner i hörnet, bredvid fönstret, finns en garderob till. På andra sidan om fönstret står en liten teve på ett rangligt bord. Jag tittar nästan aldrig på teve. Jag läser inte heller. Det ligger några böcker på en vägghylla bredvid teven om jag skulle ändra mig.

Sedan är jag tillbaka vid skrivbordet. Jag sätter mig, tar motvilligt upp pennan igen.

CHRISTER HADE LJUST lockigt hår, breda axlar och smala höfter. Han hade ett vackert leende och var omtyckt av både personal och patienter. När jag såg honom gjorde det ont i hjärtat. Det värkte så att jag blev illamående.

Jag följde med mor till sjukhuset varenda gång hon skulle dit. Jag skämdes över att jag längtade dit. Det var förfärligt. Oron för mor, och drömmen om att få möta Christers blick, få ett leende, några ord. De motstridiga känslorna gjorde mig lättirriterad och jag snäste åt mor fast jag inte ville det. Jag var trettiosex år när jag såg Christer första gången. Jag borde begripa bättre och inte bete mig som en tonåring. Men när det kom till känslor var jag inte mycket mer än så.

Det var obegripligt att Christer var kvar på avdelningen hela den här tiden. Ibland var jag rädd att han slutat. Jag smög omkring i korridoren och försökte få syn på honom. Sedan hittade jag en skylt med fotografier av dem som jobbad. ”Det är vi som tar hand om dig i dag”, stod det med snirklig tuschskrift. Under hängde bilderna. Jag tittade på tavlan så fort vi kom till sjukhuset. Om hans bild fanns uppsatt visste jag att jag inte stått framför spegeln i badrummet förgäves. Hårtvätten hade inte varit i onödan, de fumliga ovana tagen med mascara.

Jag är blek, nästan helt utan färger. Håret är aningen mörkare än blond, munnen är smal och missnöjd och huden ser ut som deg. Jag är en ful människa. Jag är en sådan som inte borde finnas.

Mina ögon är som havsvatten. Någon har sagt just så till mig och jag undrar vilken färg havsvatten egentligen har. På ytan skiftar det från ljusblått till mörkblått över grönt till grått. Det är inte lätt att veta.

Jag har bott vid havet i hela mitt liv. Just nu bor jag på ett hotell vid en sjö. Människor vandrar omkring i parken utanför hotellet och tar stigen ner till sjön, där träden speglar sig i det blanka vattnet.

Havet byter färg. Det gör inte mina ögon. Mina ögon har ingen färg. Ibland när jag ser mig själv i spegeln undrar jag

vad jag gör här. Varför är jag inte hemma?

Jag minns inte.

EN GÅNG, NÄR jag stod framför tavlan med namnen och bilderna, sträckte jag ut handen för att ta fotografiet på Christer. Men så hörde jag slamret av vagnshjul som slog emot en dörrkarm, och jag lät handen sjunka och gick snabbt därifrån. Strax därpå kom Christer gående. Han såg på mig, en hastig blick och ett leende. När vi passerat varandra föll jag ihop. Benen vek sig under mig och utan att jag kunde förhindra det segnade jag ner.

– Oj då, sade han och ropade på personal, samtidigt som han hjälpte mig upp och fram till en tom brits.

Han kollade mitt blodtryck och fick en läkare att lyssna på hjärtat, men de hittade inget fel.

– Stackars dig, sade Christer och strök med ena handen över min panna, du är förstås orolig för din mamma.

Jag nickade. Så var det förstås, jag var orolig. Jag såg på honom och såg på honom och till slut vek hans blick undan. Jag tror att det var då han förstod. Men det gick nästan ett år till innan han kom hem till mig.